

Cesta

8-9
2010

KŘESŤANSKÝ ČASOPIS PRO DĚTI

cena 7 Kč

Modlitba	3
První izraelští králové	4
Co pro mě znamená církev	5
Ruce	5
Hudba kolem nás	6
Myška a klavír.....	7
Komiks	8
Toulky s Kuldou.....	10
Podobenství.....	12
Soutěž o tři knihy	13
Rohlík a rajče.....	14
Nezapomenutelná kniha.....	15
Písnička.....	16

Vydavatel: Ústřední rada Církve československé husitské
 Adresa redakce: Wuchterlova 5, 166 26 Praha 6, tel.: 220 398 107
 Šéfredaktorka: Mgr. Jana Krajčířiková, e-mail: jana.krajcirikova@ccsh.cz
 Tisk: Grafotechna Print s. r. o.
 Distribuce: A.L.L. production s. r. o., Poděbradská 24, 190 00 Praha 9,
 tel.: 840 306 090, e-mail: Rostislav.Gajdosik@predplatne.cz
 Objednávky a reklamace vyřizujte, prosím, přímo s distributorem.
 Ilustrace: J. Oleš, H. Rokytová, R. Scott a archiv časopisu Cesta
 Registrováno pod číslem MK ČR E 8426 dne 2. 2. 2000

Pane Bože,
byla jsem v létě na dětském táboře.
Děkuji ti za všechno,
co jsem se tam naučila,
a taky za novou kamarádku.
Často si s ní dopisuji.

Pár týdnů po táboře jejich dům postihla povodeň.
Říkala jsem o tom mamince a posílali jsme jim pomoc.
Prosím tě za všechny, komu povodeň ublížila,
aby vždy našli někoho, kdo jim pomůže.
Ochraňuj nás, prosím, Bože.
Amen.

13. David králem

Bylo to již mnoho let, co Samuel pomazal Davida jako budoucího krále. Saul byl však králem až do své smrti. Teprve když zemřel, byl David ve městě Hebronu veřejně prohlášen králem, ne však pro celou Palestinu – na severu začal vládnout Saulův syn Izbozet. Obě království spolu soupeřila až do doby, kdy byl Izbozet zabit vlastními lidmi a David se na jejich žádost stal králem celé země. Od té doby vládl celých čtyřicet let.

Město Jeruzalém bylo na začátku jeho vlády v rukou pohanů. David jej dobyl a rozhodl se zde vybudovat své sídlo. Pomohl mu týrský král Chíram, který mu dodával vzácné cedrové dřevo a také šikovné řemeslníky, kteří na stavbě pomáhali.

David se také rozhodl přestěhovat do Jeruzaléma posvátnou truhlu úmluvy. Nesli ji ve slavnostním průvodu za zvuku hudby. David měl velikou radost, a proto se v průvodu roztančil. Jeho žena Míkol se na to dívala z okna a připadalo jí, že se David svým tancem zesměšnil, že se nechoval dostatečně důstojně, jak se sluší na krále. David jí však na její výčitky odpověděl: „Je mi jedno, co si myslí lidé. Já jsem tančil Hospodinu, protože jsem měl radost, že se truhla úmluvy vrací do Jeruzaléma. Bůh mi určitě rozumí.“

David se také rozhodl, že pro truhlu úmluvy postaví důstojný chrám. Prorok Nátan mu však vyřídil Boží vzkaz: „Davide, ty jsi vedl mnoho válek a prolil jsi mnoho krve. Proto Hospodinův chrám nepostavíš ty, ale tvůj syn.“

To se také stalo, chrám postavil Davidův syn, král Šalomoun.

Jana Krajčířiková

Církev československá husitská byla a je stále mým druhým domovem. Díky své matce jsme jako děti navštěvovaly bohoslužby v Chlumci n. Cidlinou, kde jsem se narodila. Semínko víry bylo tedy zaseto. V Trutnově jsem pak chodila do skupinky dětí a následně ji vedla. Díky sestře faráře Brázdilové jsem navštěvovala kurzy mládeže v Nové Vsi a později kurzy pro budoucí pracovníky rady starších v Praze na ústřední radě.

Nyní, když žiji v Kladně, mohu všechen ten zájem, pomoc a posilu církvi vrátit. Jako pastorační asistentka sloužím církvi a jejímu poslání. Církev a víra mě celý život posilovaly, usměřňovaly moje jednání a chování. Považuji za důležité zapojit se do všech aktivit sboru. Například před biblickou hodinou máme sdílení a následně modlitby. Každý zde otevřeně řekne své problémy, trápení, ale i radostné události. Pak se za věc modlíme a děkujeme Pánu za nevýslovný dar víry. Děkujeme za vyslyšené i nevyslyšené modlitby, neboť jedině Pán Bůh ví, co je pro nás dobré.

Závěrem moje vyznání:

„Za vše, co je na mně dobrého, vděčím Bohu, církvi a své matce.“

Vilemína Pokorná
náboženská obec Kladno

Ruce

Ruce – deset prstů
na nich, několik čar
bývá v dlaních.

Některé jsou pracovitě,
jiné zase v kapsách
skryté.

Ruce mojí matičky
připraveny byly,
aby moji hlavičku
vždycky pohladily.

Mirka Žáková

Zajímá vás, chlapani a děvčata, hudba jen jako zábava pro příjemné chvíle poslechu, tance či zpěvu ve volném čase, nebo je pro vás něčím víc, určitou životní náplní i útěchou? Chtěli byste zjistit, zda máte snad i jisté hudební nadání?

Na to není vždy jednoznačná odpověď. Pokud vaši rodiče projevíli v hudbě určitý talent, pak je pravděpodobné, že jste ho po nich zdědili také. Působí tu rovněž silný vliv okolí, kde jste se narodili a kde žijete, i další podněty. Samozřejmě jiný vztah k hudbě má svou povahou Evropan ze severu či jihu třeba oproti Afričanům a dalším exotickým národům.

Asi se zeptáte, jak se takové nadání většinou projevuje? Už od počátku historie lidstva v první řadě smyslem pro RYTMUS. Od pravěku až dodnes jsou známy nejrůznější varianty tvaru bubnů včetně chrastítek. Pravidelný rytmus je nejen určitým „metrem“ ubíhajícího času, ale nakonec slouží k podpoře vzniku tanců, které si každý národ postupem času vytvářel. Typický český tanec – polku jistě znáte.

Vývojem a kultivací prvotních skřeků k lidskému hlasu se dotvářel zpěv a původní (autentická) lidová hudba jako osobitý obraz každého národa.

Proto pokud máte již od malička smysl pro rytmus, jenž se projevuje tře-

ba ťukáním prstů na desku stolu, a rádi si neškoleným hlasem zanotujete nějakou známou melodii, nebude to s vámi rozhodně ztráta času, když se budete hudbě nějakým způsobem věnovat, ať už jako laik či budoucí profesionál.

Také studium hry na nějaký hudební nástroj – housle, klavír, flétnu apod., vám rozšíří kulturní obzory a zlepší hudební orientaci. Ať už se v budoucnu zaměříte trvale na hudbu klasickou, tzv. vážnou, nebo zůstanete u taneční hudby – rocku, popu nebo folku, oblíbené právě valnou většinou mladých lidí, ať už se hudbě budete věnovat aktivně nebo pasivně jako posluchači, svým zájmem o ni dokážete, že hudební nadání českého národa nepomíjí a má své pokračovatele v mládeži. Aby někdejší rčení „Co Čech, to muzikant“ nebylo už jen prázdným heslem.

Dr. Karel Lachout

Myška a klavír

Nikdo z lidí v domě není,
proto všude vládne klid a mír.
Myška pro své potěšení
začíná hrát krásně na klavír.

Když se ozvou první tóny,
nikdo vlastním očím nevěří.
Kočky, které myši honí,
vyhlašují náhle příměří.

Dnes jim patří celá hala,
kočky v gala pořádají ples,
která není tance znalá,
hlídá, aby jim tam nevlez pes.

Zdeněk Svoboda

Historie Církve československé husitské

7.

Petr nastupuje
do služeb církve

Kreslí P. Štěpánová
Píše J. Krajčířková

PETR DOSTUDOVAL A PŘIJAL KNĚŽSKÉ SVĚCENÍ

PRVNÍ ŽENY V NAŠI CÍRKVI BYLY SKUTEČNĚ SVĚCENY
JŽ V ROCE 1947

PETRA PŘIJEL NAVŠTÍVIT OTEC

A jak to vypadá v Praze?

Situace se mi vůbec nelíbí. Komunisti se víc a víc prosazují a obávám se, že svoboda je ohrožena.

Mám vlak i dobré zprávy. Zdá se, že novým patriarchou bude brzy zvolen bratr Kovář a snad nám stat brzy povolí vlastní fakultu. A taky jsem slyšel, že se bude opravovat Husova Betlémská kaple!

SAMOSTATNÁ HUSOVA ČS. BOHOSLOVECKÁ FAKULTA BYLA OTEVŘENA ROKU 1960

PROF. FRANTIŠEK KOVÁŘ BYL ZVOLEN TŘETÍM PATRIARCHOU 29. 6. 1946 NA 2. SNĚMU CÍRKVE

PO ÚNORU 1948 PŘEVZALI VLÁDU V ZEMĚ KOMUNISTÉ A O ROK POZDĚJI BYLI ZÁKONEM ZŘÍZENI STÁTNÍ TAJEMNÍCI, KTERI NAD CÍRKVEMI VYKONÁVALI DOZOR.

Pane faráři, pozval jsem si vás, protože se mi vůbec nelíbí vaše aktivity ve škole!

Hlavně že se líbí dětem, pane tajemníku. Mohu je ale pozvat na faru, když se nemůžeme scházet ve škole.

Vy se mnou budete mít potíže!

Raději s vámi než se svým svědomím.

SCHŮZE RADY STARŠÍCH V PETROVĚ NÁBOŽENSKÉ OBCI

Církevní tajemník nám zakázal práci ve škole. Navrhují vedle sboru postavit klubovnu - mohli by se tu scházet i mládež.

Co to tu děláte?

Dobrý den, pane tajemníku. Stavím.

Nejsem vám nepovolen!

To je pravda, ale stavební úřad ano.

POKRAČOVÁNÍ PŘÍSTĚ

Kdo se vlastně zbláznil? - dokončení

Nad vši tou vřavou po-
letoval Kulda, nerozuměl
ničemu, nejspíš se domní-
val, že je to legrace, a občas
hvízdal, to uměl skvěle.

„A co je tohleto?“ ukáza-
la na něj vyčerpaná starost-
ka Panpelišková. „Co jste
si to na nás pořídil, pane
porybný Jurášku?“

Mezitím, protože to vzal zkratkou po hrázích rybníků, se sem na svém
staříčkém a do daleka skřípajícím kole dokodrcal Smejčil. Obhlédl situaci
a pronesl památnou větu: „Porybný pan Jurášek si na vás pořídil dálkové
řízený pozorovací balón!“

Strhl se všeobecný křik, pěsti vylétly nad hlavy a hrozily. Pan Jurášek
vůbec nedostal příležitost cokoli někomu vysvětlovat. Spolu s vylekanými
děťmi sundával z nosiče na střeše auta nářadí.

„Všichni jste se zbláznili!“ To jediné se mu podařilo vyslovit, zatímco si
obouval vysoké brodicí boty.

Hostinský Pivoňka první pochopil, k čemu se chystá, a zvolal hlasem té-
měř divadelním: „Správně, pane porybný Jurášku! Takhle se musí na rozlitou
povodeň. Hrrr na ni, dej jí do těla, protřni tu hroznou zátopu, ať to hrčí, ať
to houfně odtéká. A na louce porostou žampiony neboli pečárky!“

Ty ses taky zbláznil, pomyslí si pan Jurášek. Spustit všechnu vodu naráz,
přetečou mi rybníky a pomíchají se ryby chovné s tržními. Jen se koukej,
jak to provedu.

Jeho vlastní i bratrovy děti ho chtěly následovat, možná trošku z obavy
z rozlícených lužeckých hospodářů v čele se starostkou Panpeliškovou a
hostinským Pivoňkou, ale převážně proto, že chtěly pomáhat při té velké
práci, vypouštění zaplavených luk. Pomáhat chtěl i Kulda, který nad nimi po-
letoval v rychlých pobízivých kruzích a byl nažhavený doběla. Když přelétal

nad Smejčilem, ten známý kvítkovský občan drobného vzrůstu se ještě krčil. Otec Jurášek čtveřici dětí pozdržel s tím, ať si zatím nachystají podběráky a z kufru auta vezmou i hrouzkovnici a košík.

„Na tebe taky dojde,“ zavolal na nedočkavého Kuldu.

„Jé, podívejte, bobří!“ vykřikla pražská Mirka a ukázala doprostřed vodní hladiny, kde se vynořila živá hnědorezavá kožešinka a plula ke břehu jakoby poháněná pádlem. „A ještě jeden! Jsou to přece bobři, když se po nich jmenuje náš potok, že?“

„Bobři tu jistě bývali,“ s úsměvem jí vysvětlil Martin. „Tohle jsou jejich příbuzní ondatry, však se jim taky říká bobřík pižmový. Asi je voda vyplavila z jejich nor ve břehu. Představ si, že jich před sto lety přivezli do Čech z Ameriky čtyři páry a ony se rozšířily po celé Evropě.“

Málem to nedopověděl, všichni se dívali na Smejčila, co ho to popadlo. Neměl holínky, zul se, vykasal nohavice a bos sklouzl ze silnice v úplném zaujetí loveckých nebo spíš pytláckých smyslů, dokonce už někde sebral klacek, navíc nesl sítku. Starostka Pampelišková pochopila, co má v úmyslu, a rychle se vzpamatovala z vyčerpání.

„Tak to ne, pane Smejčil!“ zakřikla ho přísným úředním hlasem. „Onda-trám ubližovat nebudete! Jsou to naše lužecké ondatry. V zimě připlouvají potokem do našich zahrad, krásně při tom veslují svými zploštělými ocásky, a vezmou si od nás mrkvičku.“

„Ode mě si berou petržel,“ přidal se jeden z hospodářů.

„Ode mě celer,“ pochlubil se další.

„Já jim dávám nakrájenou řepu,“ vyzdvihl třetí. „Ony si ty kousky drží v předních pacičkách a chroustají.“

„A ty, Smejčile,“ vztyčil varovný prst hostinský Pivoňka, který tykal každému, „ty bys chtěl tak roztomilým zvířátkům ubližovat a prodat jejich kožešinku nějaké chalupářce na límec? Styď se, Smejčile!“

„Já jsem se asi zbláznil,“ požaloval Smejčil nebi, jenže právě nad ním přelétával Kulda a ten na něho posměšně hvízdal.

Ladislav Muška
(pokračování příště)

O dvou synech (Mt 21,28-32) a o farizeu a celníkovi (L 18,9-14)

Proč tato dvě podobenství spojit? Protože mají podobné poselství. V příběhu o dvou synech jde o to, že otec pošle nejprve prvního pracovat na vinici. Syn mu odpověděl, že se mu nechce. Potom toho však litoval a na vinici šel. Když otec poslal pracovat druhého syna, odpověděl: „Ano, pane,“ potom však do práce vůbec nešel. „Kdo z těch dvou byl lepší?“ ptá se Ježíš.

Podobenství o farizeu a celníkovi popisuje situaci v chrámu. Vážený farizeus se tu modlí: „Děkuji ti, Bože, že nejsem jako ostatní lidé, vyděrači, nepoctivci, zloději, i jako tenhle celník.“ Celník, který stál skromně vzadu, se upřímně kál a prosil Boha, aby se nad ním, hříšníkem, slitoval. Opět: který z těch dvou byl lepší?

V obou případech jde o to, že někteří lidé si o sobě myslí, že jsou bezvadní, řádní, bez chyby. Jejich okolí je také většinou uznává za své vzory. Patří k elitě. Takovou elitou byli právě farizeové.

Na druhé straně jsou lidé, kteří o sobě velmi dobře vědí, že dokonalí nejsou, a touží po odpuštění a po nápravě. Zatímco ti první jsou přesvědčeni, že nikdy nic špatného neudělali a tudíž žádné odpuštění nepotřebují.

Po tom, co už všechno víte o Pánu Ježíši a jeho podobenstvích, jistě pro vás nebude těžké uhodnout, které skupině dává přednost. Říká: „Pravím vám, že ten celník se vrátil ospravedlněn do svého domu, a ne farizeus.“ A na závěr prvního podobenství, které je určeno právě farizeům: „Amen, pravím vám, že celníci a nevěstky vás předcházejí do Božího království.“

Nikdo z nás není dokonalý. Právě ten, kdo si myslí, že dokonalý je, že je lepší než druzí, dopouští se pýchy.

Jana Krajčířiková

V následujících větách se skrývají jména tří izraelských králů. Dokážete je najít? Správnost řešení si můžete ověřit v Bibli, a to v 1. knize Samuelově, v kapitole 11., ve verši 15; v 2. knize Samuelově, 2. kapitole, 4. verši a v 1. knize Královské, 16. kapitole, ve verši 29.

Své řešení nám pošlete do poloviny října, v listopadové Cestě pak otiskneme jména tří výherců knihy.

Všiml sis, že leží kosa u lesa?

V kůlně je hromada vidlí.

Má strach, aby se při sportu nezranil.

Z. S.

Blahopřejeme výhercům soutěže z květnové Cesty (tajenka: Vznikla církev), kterým posíláme knihu:

Eliška Hořínková z Ratají nad Sázavou

Monika Myšková z Kolína

Radka Vondráčková z Týniště nad O.

V obchodě se probudil rohlík. „Kdo se to na mě ze všech stran tlačí? Jsem celý pomačkaný!“ Všiml si, že je pohozený mezi jiným pečivem. Sotva dýchal. „Musím honem pryč,“ naklonil se z regálu, uf, to byla výška – a skočil dolů.

„Au, au, moje záda a ten průvan tady, to v pekárně, tam bylo teplíčko...“ Oklepal ze sebe mák a už si to štrádoval rovnou za nosem. Zastavil se až u velké nohy jedné paní.

„Ty jsi pěkný rohlík, propečený, křupavý“ a už se pro něj ohýbala. Sotva stačil uhnout, z plna hrdla vykřiknul: „Fuj, paní, ze země?“

No, ty lidi snědí všechno. Tady se mu to nelíbilo. Rozběhl se ke zdi, kde se válelo opuštěné rajče. „Taky utíkáš pryč? Víš co, tady je všude přecpáno, koulej se za mnou.“ A tak oba zamířili k východu. Nemuseli dlouho čekat, dveře se netrhly.

Ale venku to nebylo o nic lepší. Z každé strany štěkal přivázaný pes. Jeden začal očuchávat rohlík a druhý si tlapkou hrál s rajčetem, až mu pomačkal kabátek. „Rohlíku, musíme jinam, tady není klid!“

Za chvíli si pro pejsky přišly paničky a kamarádi měli zase volnou cestu. Než přešli chodník, jen tak tak uhnuli velkému kolu a dětskému kočárku. Celí udýchaní sebou pláclí do trávy a odpočívali.

„Že já nezůstal v obchodě,“ řekl rohlík. „Co mi tam scházelo? Někdo by si mě koupil, dal do tašky a doma by mě nadrobil třeba do teplého kafička.“

Rajče už tak nadšené nebylo, pořád ho někdo v regále prohlížel a to nebylo nic pro něj. Nejlíp se mělo venku na zahrádce. „Co uděláme teď? Mě už to, rohlíku, nebaví...“ „Budeme čekat, třeba si nás někdo odnese. Znáš lidi, seberou všechno...“

Nakonec se tak stalo. Kolem šla stará babička, sebrala je a dala opatrně do tašky. Rohlík doma rozdrobila, namočila v mlíčku a podala hladové kočičce. Rajče omyla a vystavila na okno, kde se pěkně slunilo, červenalo a bylo mu dobře. A když se hezky opálilo ze všech stran, babička ho oloupala a snědla.

Tak to byl příběh rohlíku a rajčátka.

Helena Osmíková

Kdysi dávno, pradávno, když mi bylo třináct let, jsem o Vánocích dostal jako dárek knihu Jaroslava Foglara s názvem Hoši od Bobří řeky. Našel jsem v ní to, po čem jsem tolik toužil: příběh o přátelství skupiny chlapců, kteří prožívají ve městě i v přírodě nádherná dobrodružství. Znova a znova jsem se k této knize vrátil, abych se obdivoval vynalézavému

Rikitanovi, zasnul se při Písni úplňku, zopakoval si příběh o Royovi, zkusil lov bobříků a zúčastnil se tábora ve Sluneční zátocce. O tom, jak mě kniha zaujala, svědčí záznamy na jedné z prvních stran. Podle nich jsem Hochy od Bobří řeky začal číst 24. prosince a dočetl je hned 25. prosince. – Nedalo mi to a napsal jsem autorovi Jaroslavu Foglarovi do redakce časopisu Mladý hlasatel, kde tehdy působil, a vyznal jsem se mu z toho, jak moc se mi kniha líbí. A on, ačkoliv jistě neměl příliš volného času, mi odpověděl a poslal mi dokonce svou fotografii s věnováním.

Podářilo se mi pak získat postupně všechny knihy, které Jaroslav Foglar napsal, včetně seriálu Rychlé šípy. Když jsem pak jako dospělý studoval na Husově čs. bohoslovecké fakultě v Praze, náhodou jsem se s Jaroslavem Foglarem setkal v jedné kanceláři, kde něco vyřizoval a zrovna se představoval. Oslovil jsem ho a on se na mě pamatoval. Pozval mě k sobě do bytu, kde jsme si v klidu pohovořili. Pak jsme si jen dopisovali, protože jsem bydlel daleko od Prahy. Naposled jsme se viděli v Kyjově v roce 1987 na besedě, kam byl pozván svými čtenáři.

Jsem vděčný autorovi Hochů od Bobří řeky, že mi v mládí zřetelně ukázal, co je opravdová rytířskost.

Zdeněk Svoboda

xxx

Přečetli jste také nějakou knihu, která se vám obzvlášť zalíbila? Napište nám o ní!

U tiš se, u sí nej, du šič ko má, už hvě z dy
 na nábe jdou, tam ven ku se stní vá, pták v hou ští se skrý vá a
 po tú ček se ve li tmou

Utiš se, usínej, dušinko má,
 ty víš, jak ráda tě mám,
 z hor vítr se níží
 a měsíček shlíží
 k všem vzdáleným krajům i k nám.

Utiš se, usínej, dušinko má,
 kéž sladce, tichounce sníš,
 Bůh lesů a strání
 tě hýčká a chrání,
 až dokud se neprobudíš.

**Charles Myall,
 Marjorie M. Wyckoff
 přeložil Miroslav Matouš**

